

[Thomsen.]

Med de rige Muligheder teknisk set, der foreligger, kan vi simpelt hen ikke være bekendt, som det økonomisk ser ud. Befolkningen som Helhed kan faa Arbejde, kan faa Forbrug og Købeevne, højere Levefod og kortere Arbejdstid, men kun hvis vi gaar ind i en tilbundsgaaende Fornyelse. Forbrug bliver Fremtidens Løsen, vi skal tænke i Varer, i Arbejde og Forbrug og ikke i Penge. De gensidige Forpligtelser maa selvfølgelig afstemmes efter Nationens samlede Indtægt og ikke efter Kamporganisationernes Styrke. Først og fremmest maa der skabes Rentabilitet i Erhvervslevet, ikke ved Lønnedskæring, men skal det undgaas, maa ikke mindst Arbejdernes Repræsentanter forstaa, at den valutariske Tilpasning er baade den lempeligste og den mest retfærdige. Den Del af Befolkningen, der har Løn og Indtægt, kan ikke med Rimelighed forlange, at Landbruget vedblivende skal afstaa sine Varer til langt under Produktionsprisen.

Det øgede Forbrug, der vilde blive Resultatet af en Valutapolitik som den, vi anbefaler, og som Alverdens førende Økonomer tilraader, vilde hurtigt indvirke paa baade Haandværk og Industri. Gennem Erfaringer fra Januarforliget i Fjor er alle klar over, at dette Middel skærer igennem alle Forhold — og hvad nøler man saa efter? Arbejdsløshedsunderstøttelserne vilde i saa Fald indskrænkes, efterhaanden som der bliver Arbejde til de arbejdsløse, og derigennem vil den Arbejder, som er beskæftiget, og de offentlige Kasser faa mindre Udgifter paa den Konto. Skatterne kunde nedsættes, naar flere faar Skatteevne, og naar færre skal have Hjælp. Ogsaa de, som har Renteindtægt at leve af, vil kunne se Fremtiden i Møde med nogenlunde Sindsro.

Spørgsmaalet er, om Lovgivningsmagten vil løse den meget vigtige Opgave at skabe økonomisk Ligevægt. Spørgsmaalet er, om vi skal fortsætte med at slaa Postelinet i Stykker for hinanden, eller om vi sammen skal bygge op det, der allerede er ødelagt. Men selvfølgelig, det maa man gøre sig klart, et frugtbart Samarbejde er kun muligt paa Lighedsprincippets Grund med Eksistensmulighed ogsaa for Landmænd. Vil man ikke det — naa ja, saa er Landbruget een Vej vist, nemlig Kampens.

Den i Dag af Partiet Venstre fremsatte Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen — som der ikke tales stort om, som man ikke hører meget til ved denne Forhandling — indeholder efter min Mening nye Toner og er paa ad-

skillige Punkter ret lovende. En væsentlig Anke, der er Grund til at rejse, er den, at Tidspunktet er meget uheldigt valgt. „For silde“ vil være en passende Overskrift. Udtalelsen burde være fremsat ved Samlingens Begyndelse som et Program, man vilde staa fast paa, og ikke som en maaske taktisk Manøvre paa Samlingens sidste Dag.

I denne Forbindelse er det ikke uden Interesse at erindre den Indsats, Partiet Venstre har præsteret i Vinterens Løb. Meget betegnende for Partiets Vilje er den Omstændighed: Trods stærke Krav har det ikke været muligt selv inden for Partiets fire Vægge saa meget som at faa drøftet de Problemer, man nu offentligt rejser. Derfor er der Grund til at spørge: Har den senere Tids politiske Udvikling været medvirkende til den ændrede Holdning? Er det Stemmningen ude i Landet, der har pisket Partiet og dets Formand frem? I saa Fald faar man paa Forhaand Mistro til den tilsyneladende gode Vilje, for sandt er det i alt Fald, at

„Den har aldrig levet,
som klog paa det er blevet,
han først ej havde kær.“

og Kærligheden til det, her foreligger, har man i hvert Fald ikke tidligere mærket stort til hos det ærede Medlem Hr. Krag.

Overordentlig stor Betydning har det, om det er Rædsel og Taktik, der lægges for Dagen, og ikke virkelig Vilje til Kamp og Handling. En begrundet Mistanke om, at det er de førstnævnte Motiver, som gør sig gældende, faar man ved at se det ærede Medlem Hr. Krag's Udtalelser, som de lød ved Samlingens Begyndelse, netop paa det Tidspunkt, da Linien for Partiets Politik skulde være trukket op. Saa sent som i Tingets Møde den 12. December i Fjor udtalte det ærede Medlem Hr. Krag: Vi har ikke Mulighed for at rejse store nye dybtgaaende Problemer i valuta-, rente- og skattemæssig Henseende. „Jeg tror slet ikke, det lader sig gøre paa nærværende Tidspunkt“, tilføjede det ærede Medlem.

Altsaa for faa Maaneder siden, da Tiden var inde, fremsatte det ærede Medlem Hr. Krag et Syn diametralt modsat det, som gør sig gældende i Udtalelsen i Dag. Den Omstændighed, at Tidspunktet for Dagsordenens Fremsættelse er blevet Samlingens Slutning, sammenholdt med de anførte Udtalelser af Partiets Formand ved Samlingens Begyndelse, lader ane, at det er taktiske og agitatoriske Hensyn, der gør sig gældende, og at det ikke er Krav, man ønsker at føre praktisk Politik paa.

Imidlertid agter vi, uden at vi dog kan erklære os enige i Enkelthederne, at